

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Mâna lui Dumnezeu

Isus în fața apostolilor aleși și-a arătat mărirea sa, ca atunci, când Îl vor vedea pătimind, credința lor să nu adoarmă, nădejdea lor să nu se risipească, — în ceasurile cele grele ale suferinței să-și amintească demărirea Lui, ca și ei să interească pe alții. Și-a arătat fața sa, fața-i adevărată, strălucitoare, ca atunci când îi vor vedea fața în-sângerată, fața de suferințe, să nu se smintească, ci să creadă, că aceea față încurând va fi înlocuită de fața glorioasă, pe care au văzut-o pe Tavor. A voit ca să-i întărească, căci a prevăzut marea încercare, ce îi va cuprinde când o să-L vadă pătimind și murind.

Acei, cari au văzut minunile lui Isus, cari au ascultat predicile Lui răpitoare, cari au mâncat din pâinea înmulțită cu puterea-i dumnezeiască, acei, cari au voit să-L așeze pe tron împărătesc, aceștia, văzându-i moartea descurajați au zis: noi credeam că va răscumpăra poporul și ne-am înșelat. Patimile lui Isus i-au înfricoșat și au ucis credința lor. Așa sa întâmplat, pentru că de obicei așa se întâmplă între oameni. E de totului omenesc, că omul mereu vrea să vadă binele, mereu vrea să se bucure de dărnicietatea altora, mereu vrea să vadă la înălțime pe acei cari să pretind a fi mari, pentru că dacă o singură dată cel mare a alunecat, cel dărniceț a uitat să dăruiască,

sfântul a greșit, — în acel moment toată bunătatea, măreția și sfîntenia de mai înainte îi este uitată și omul, care l-a preamărit, acum îl disprețuiește pe care l-a stimat, acum îl scuipă; pe care i-a dat, îl rîde.

E omenesc, dar e urit. Durere, tare des se întâmplă. Față de Dumnezeu ne purtăm tot așa, cași față de oameni. Uităm prearepede binefacerile lui Dumnezeu ajutorul și iubirea Lui, devenim nemulțămitori și pozaci. De cât ori am simțit binecuvântările mâinilor lui Dumnezeu, de câte ori ne-am împărtășit de ajutorul lui special, totuș, dacă o singură dată ne lasă în necaz, dacă numai o singură cerere nu ne îplinește, devenim atât de descurajați și atât de nerecunoscători! Noi vrem să cunoaștem numai pe acel Dumnezeu, care ne ajută și ne dădăcește, nu vrem să știm, că El și pedepsește, căci e drept și că de multe ori ne pune la probă. Noi vrem să vedem numai mâna dreaptă a Domnului, mâna care binecuvântă, — mâna stîngă a Lui, care măsoară suferința, ne-ar plăcea să o facem inexistentă.

Dumnezeu are două mâini, ce însemnează că El nu e stîngaci! El are nu numai calități plăcute nouă: El este nu numai părinte, ci și judecător; nu e numai delicat, e și aspru; nu numai evlavie așteaptă dela noi, ci și suferințe. Noi uităm, că Dumnezeu

nu e numai al nostru Tată, ci și al dușmanilor noștri și El trebuie să ne ajute nu numai pe noi, ci și pe dușmanii noștri, dacă ei merită; pe ei trebuie să-i ducă la biruință, dacă merită mai mult decât noi. Dumnezeu are și mâna stîngă, aceasta însemnează, că El nu numai cu binecuvântări ne atrage, ci și cu suferințe. Nu numai mîngâie, ci și taie. Nu numai ridică, ci și izbește. De obicei calitățile bune le atribuim mâinei drepte, iar cele rele brațului stîng. Ambele brațe servesc acelaș scop numai în alt chip. Dumnezeu, vrea numai binele și răul îl permite, ca binele să fie cu atât mai evident, să devină cu atât mai valoros. Ambele brațe ale lui Dumnezeu sunt bune pentru acela, care nu la mâinile, ci la fața Lui pri-

vește. Care numai atîta vede, că acum ce primește, acela vede numai darul și nu pe dăruitor.

Noi trebuie să știm despre Dumnezeu, că El numai binele nostru îl vrea; chiar și din rău putem să profităm dacă îl folosim spre bine.

Să nu uităm nici odată acel foarte mult bine, ce ne-a dat Dumnezeu, multe ocazii spre bine, câte ni s'au îmbiat. Să nu uităm mai ales atunci, când simțim greutatea brațului stîng al Lui. Dacă se întâmplă că fața Lui severă și dreaptă o vedem, să nădăjduim, că ea va deveni iarăș blîndă și ne va surăde. El pentru aceea ne-a arătat mâna dreaptă, ca să nu-L uităm când cu brațul stîng ne lecuiește. Numai răbdare și încurând vom simți mîngăierile drepte Lui.

Cu ochi văzători

În Alasca zăpezilor s'a ridicat un crucifix monumental. O cruce de proporții nebănuite ține trupul lui Isus. Acest trup poartă toate semnele mișcătoare ale suferinței. Simbolul răscumpărării noastre stăpânește nesfârșitele câmpii de zăpadă, cași zărilor îndepărtate ale Rusiei și ale lumii întregi. La picioarele crucii îndoit de vînt se pleacă crengile pipernicite ale unei tufe boreale și slăbuțele fire înzăpezite și brumate ale muschiului, singurul reprezentant în acest loc al florei. Nici un alt viețuitor în apropiere, chiar și cerul își ascunde fața sa după perdeua groasă a negurei polare.

Privirea pierdută a Crucifixului cade greu asupra lumii întregi. Vede Moscova îndepărtată cu statuia lui Iuda vânzătorul și vede viața palpitantă a Americii; vede pe conducătorii popoarelor; pe

fuehrerul Hitler rostindu-și cuvântările sale avîntate, figura romană a ducelui Musolini. Vede focurile aprinse ale războiului din China și vede zbuciumul Ceho-Slovaciei. Vede conferința din Muenchen, unde cei doi mari conducători, cu alții tot atîta de mari s'au adunat, ca să facă ultima sfortare pentru salvarea păcii. Vede defilările înțepate ale armatelor, și aude tînguirea acelor, cari au trebuit să cedeze din țara lor cava, cum și strigătele stridente de bucurie ale acelor cari socotesc că nu e nimic mai fericitor, decât a se uni din nou cu masa neamului.

În fața crucii lui Hristos, defilează deja al doilea mileniu cu toate bucuriile și intristările lui; blîndețea și duritatea, iubirea și ura, cântecul și injurătura, mizeria și bogăția, zîmbetul și lacrima, naș-

terea oamenilor noi și moartea celor vechi, puterea și slăbiciunea se schimbă neîncetat în fața Lui Ochiu Lui pătrunzător le văd toate aceste. De pe tronul înalt stăpânește spațiul, inimile; părechile care dansează, conducătorii popoarelor, pe săraci și pe cei bogați, dar mai ales pe aceia, cari cu părere de rău în suflet își ridică ochii către El. Toate sunt trecătoare... Veșnicul crucifix nu vede stăpâni și stăpâniți, nu vede putere de lungă durată, decât puterea părerii de rău, puterea vieții cinșite, evlavioase și îndreptate.

Misiuni sfinte. Parohia Turulung în zilele de 27 Septembrie — 2 Octombrie a avut zile de bucurie. În aceste zile harul dumnezeiesc a pogorât asupra bunilor credincioși de acolo în cadrele misiunilor sfinte conduse de on. Iosif Pallai paroh în Crăciunești. În decursul misiunilor s'au cu ninecat 294. Au participat un număr mare de credincioși romano-catolici de acolo. Spovedaniile au fost ascultate de păr. misionar și de preotul local păr. Diț.

Citiți și răspândiți

„Dumineca“

Ceam simțit și ce am văzut la Lourdes

(Conferință citită de Dna Anizia Dr. Părvu în ședința Congregației Mariane din Sighet 8 Octombrie 1938.

În cursul secolelor, Dumnezeu pentru a reînșufleți făclia credinței govăitoare s'a manifestat prin diferite forme poporului Său. Dumnezeu Tatăl — Stăpânul Absolut — Legislatorul, întâi înconjurat de lumina trăsnetului a venit El în persoană, ca să dicteze lui Moise învățăturile Sale, Legile Sale, acele legi complete, simple și universale scrise pe bronz, contra cărora s'au revoltat factorii de dezorganizare, de ruină și de moarte.

Apoi a trimis pe Fiul Său modest care a venit pentru a ne scăpa de greșelile noastre prin drama sângeroasă a Patimilor Sale.

Tot așa Dumnezeu s'a arătat prin Maria, divină mamă a Fiului Său la Lourdes — unde distribuie grația și darul Său ceresc.

Figuri din Maramureșul unit cu Roma.

George Kőszeghy

Născut în anul 1740, din părinții Ștefan și Böthy Maria lui Ștefan, de origine din județul Timiș. După ce era paroh în Szerencs, apoi în Sighet, fu numit Vicar foreneu episcopal al Maramureșului, care funcționează a îndeplinit-o între anii 1778—1806, în care vreme, de și Maramureșul istoric era subordonat episcopiei greco-catolice ruthene de Munkács, el ca român a administrat parohia ruthenă din Szerencs, apoi Sighetul, pe urmă Vicariatul de Maramureș.

Originar din județul Timiș, cum spune însuși în testamentul său din 4 Ianuarie 1798, bunicul lui în timpurile cele „bătăioase” s'a refugiat din județul Timiș la Szerencs — spre nordul Ungariei, — are merite câștigate în Maramureș, ca bun preot, distins cu titlul de canonic onorat și în special pentru o preafrumoasă fundațiune, dispunând în testamentul său amintit, ca o parte însemnată din averea sa mobilă și imobilă, aflătoare la Szerencs, în comuna Iapa și în Sighet, să fie valorizată și suma ce va rezulta să se statuească ca fundațiune, ce aievea s'a și făcut după multe peripecii în anul 1889, fiind actul fundațional confirmat în Congregația județeană ținută în ziua de 29 Decembrie 1887.

Pe George Kőszeghy la îndemnat la facerea fundațiunii donul, ca să fie crescuți băbăți

învățați și din neamul său, scriind: „numai acest rutean” unde era el paroh în Szerencs, „și sărmanul neam român nu are învățători și nu este cine să îi învețe în limba lor maternă”.

Fundațiunea era menită pentru înființarea unei școli primare, iar numai în cazul când nu s'ar putea înființa din ori ce pricină, — din interesele capitalului să fie ajutată studenții de origine nobilă română și ruteană dar numai din Maramureș.

El și prin aceasta dispozițiune și-a arătat iubirea cătră ai săi, căci în Maramureș românii sunt nobili în număr covârșitor, iar dintre rutenii numai aceia, cari s'au rutenizat dintre români.

Administrarea fundației a concretizat-o Vicarul greco-catolic din Maramureș și a doi Arhidiaconi, unul al Cosăului, altul al Vișeuului.

Fundațiunea inițială a fost de 1.000 Ren. flor. care sumă până la 1857, — când vicariul Petru Anderco a predat administrarea protopopului Filip Opris, — crescu la suma de 2065 fl. În anul 1861 Vicariul Mihail Pavel, a preluat în capital 2666 fl. și a predat urmașului său Ioan Pop 4.000 fl. Aceasta sumă apoi sub vicariatul lui Ioan Pop, Mihail Kőkényesdy și Tit Bud a crescut cu interesele restante la suma de 6.454 fl. Adecă capitalul de 1.000 Ren. fl. dela anul

1806, până la 1857 — când a fost Maramureșul scos de sub ocărmuirea episcopului rutean al Muncaciului, — a crescut la 2.065 fl. iar de atunci și până la anul 1887, sub administrarea vicarilor români, la suma de 6.454 fl. 33 Kr.

Am trece peste cadrele unei biografii, dacă am intra — chiar și numai în treacăt — în arătarea sforțărilor imenze, ce au dezvoltat frunțașii români laici, împreună cu vicarii lor, pentru a pune pe baze legale și forme corespunzătoare, aceasta fundațiune, începând cu anul 1857 până la 1887, când deja în Ungaria guvernele liberale și exponenții lor, — cam dela anul 1880 — inclinau mult, spre orientări inter și aconfesionale, când apoi în fine, după ședința Congregației județene, ținută în ziua de 29 Decembrie 1887, a fost oarecum aranjată chestia. Și anume numai întru atita, că s'a emis o subcomisiune compusă sub președinția avocatului Vilhelm Kricsfalusy, exponentul prefectului de atunci, vicerul rutean Fancovici Alexandru, vicarul român Tit Bud, dintre mireni românul Petru Mihalyi și dintre rutenii Stefan Rományi, fiind însărcinați cu studiarea cauzei și a refera.

Revenim însă însuși la textul acestui testament, alit de interesant, din care vom vedea precis, intențiile nobile, catolice și românești ale fundatorului vicar George Kőszeghy.

Fundatorul dispune urmă-

Despre Lourdes, cetatea binecuvântată, locul Sfânt ales de Dzeu pentru a ne trimite încă un semn al existenței Sale s'ar putea vorbi atât de mult. În timpul scurt voi încerca și eu să vă descriu ce am simțit și ce-am văzut.

Pe măsură ce m'am apropiat de gara Lourdes am simțit tot mai puternic emoția fără seamăn pe care mi-a dat-o acest loc. După sosire cu toată marea oboseală a drumului, ne-am îndreptat întâi spre Grotă. Am ajuns la podul care trece peste râul Gave când privirea noastră fixată mereu înainte a zărit Biserica minunată care se înalță mândră ca o falnică Regină ce domină lumea. Pare că ne așteaptă și ne cheamă, iar noi cu pași grăbiți înaintăm. Locașul Sfânt are o așezare pitorească înconjurat de munți. Înainte de-a intra pe pământul sfânt, ne-am aprins lumânările cumpărate în drum ca să o salutăm după cum se cuvine. Cu sufletul plin de bucurie ne-am apropiat de Stânca unde Preacurata Fecioară, Regina Cerului trimisă de Dum-

nezeu a venit să facă vizită pe pământ — să-i aducă al Său misterios titlu de glorie. A venit ca să împartă în bunătatea Sa nemărginită binecuvântare — Să mângâie pe cei oropsiți a căror număr este atât de mare. Atunci a început să curgă din Stâncă o apă miraculoasă care vindecă boli incurabile. De când s'a întâmplat minunea aceasta, de atunci vin în fiecare an sute de mii de oameni, bolnavi gravi, acei cari sunt condamnați de știința umană, vin aici să se vindece. Pentru cei cari nu cred „Institutul de constatări medicale” de acolo le stă la dispoziție.

Ajunși aici am ingenunchiat. În față aveam Altarul frumos care este așezat în stâncă — la dreapta statuia Sf. Fecioare chiar pe locul unde i-sa arătat fericitei Bernadetta — mai la o parte și ceva mai jos este un amvon. În partea din stânga depuse, atârinate pe stâncă sutele de bastoane, corsete etc. semne ale minunilor ce s'au întâmplat în cursul anilor. Tot în partea stângă ceva mai departe este

izvorul dător de sănătate, iar lângă el tot în aceeași stâncă este și piscina în care fac baie bolnavii.

Ingenunchiată în fața acestor minuni am simțit o puternică stăpânire cerească și nu mai î-mi venea să mă depărtez de acest loc sfânt — unde simți Dumnezeirea atât de viu.. Și totuși a trebuit să plecăm. De aici ne-am dus la Biserică. Am vizitat-o — este monumentală atât de frumoasă și sus și jos — este clădită în formă de etaj. O ploaie căreia nu i-am putut rezista ne-a alungat la Hotel.

A doua zi, după o noapte bună de odihnă de care am fost atât de dornice abia am așteptat să revenim. La ora 6 dim. am fost din nou în fața Altarului în partea de sus a Bisericii. Ne-am spovedit și cuminecat, apoi ne-am dus iar la Grotă, în drum Conducătorul nostru care a fost tot timpul atât de bun, ne-a spus că vom face și noi Calea Crucii. N'am știut cum se face și unde este. Ne-a mai spus că dacă urcăm în genunchi cele 12 scări și la

IMPREUNA CU BISERICA

oarele: „Din interesele capitalului, nu vor putea beneficia decât numai elevi români și ruteni nobili maramureșeni începând dela clasa a III a primară cari deja au făcut dovadă că au scrisoare bună și sunt eminenți în studii primind până la a patra clasă — Syntaxa — anual 12 Ren. fl. pentru îmbrăcăminte, în clasele superioare până la Rhetorica incluzive Ren. fl. 20, iar pășind pe Filosofie Ren. fl. 30, incluzive până când vor fi terminat Drep-tul și Legislațiunea, iar apoi încă se mai extinde beneficiul pe un an de stagiu — patvaria.

Dar întotdeauna cu aceeaș rezervă, că vor fi sîrguitori și se vor devota de a fi în folosul comunității — obștei, că ei fără de lipsă nu vor trece pe carieră preoțească și nu vor părăsi nici ritul nici religia, greco-catolică că din contră, vor fi obligați la restituirea cheltuelilor primite din aceasta fundațiune, „de obligăminte lustiției” — adevă în caz de lipsă și pe cale judiciară.

Și anume pentru că: cele lalte confesiuni nu au lipsă de ei că părăsind ei religia și ritul lor strămoșesc, — fiindcă și de altcum, cel care își părăsește acestea se joacă cu conștiința proprie, iar cel ce se joacă cu conștiința sa, joacă cu Dumnezeu, iar „pe conștiința ăstor fel de oameni, nu poți încredința mai mult, decât o ceapă roșie, dar chiar și pe aceasta — de regulă — o pierd cel care se încumătă din vanitate spre ceva mai mare, desigur că nici în cele mai mărunte nu va

„Ieșit-a semănătorul să samene să-mânja sa; și când a semănat, una a căzut pe lângă cale și s'a călcat și pasările cerului o au mîncat. Alta a căzut pe piatră și dacă a răsărit s'a uscat pentru că nu avea umezeală. Alta a căzut în spini și crescînd spinii o au înecat. Iar alta a căzut pe pămînt bun și crescînd a făcut rod cu sutele. Aceste zicînd a strigat: Cel ce are urechi de auzit să auză. Și l-au întrebat ucenicii lui zicînd: Ce este pilda aceasta? Iar El a zis: vouă vi-s'a dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu; iar celorlalți în pildă, ca văzînd să nu văză și auzind să nu înțeleagă. Iar pilda aceasta este: sămînța este

fi credinciosi fiecare să rămîna statornic în religia lui catolică și în rânduelile ei, legate de ea, în mod natural, și în cazul când în urma împrejurărilor, nu poate posti, conform ritului său, să mînanțe, pentru că religia nu stă din post, deci nu nici strică religia. Să-și țină religia, numai trebuie să aibă grijă și de sănătatea proprie, nu cumva din scîrbă și disperare, să facă așa ceva, de ce a se feri s'a jurat,

cuvîntul lui Dumnezeu. Cea de lângă cale sunt ceice aud; însă după aceea vine diavolul și ia cuvîntul dela inima lor, ca nu cumva crezînd să se mîntuiască. Cea de pe piatră sunt, cari când aud, cu bucurie primesc cuvîntul și aceștia rădăcină nu au ci cred până la o vreme și în vreme de ispită se lapadă. Ceeace a căzut în spini aceștia sunt; cari aud, ci umblînd cu bogățiile și cu grijile și cu plăcerile vieții se inecă și nu rodesc desăvîșit. Iar cea din pămînt bun sunt, cari auzind cuvîntul cu inimă bună și curată îl țin și fac rod intru răbdare”.

Farizeii oarecînd semne, mi-

prin acceptarea sfîntului botez, de sub care jurămînt, nici prin schimbarea religiei, nu poate scăpa, nici în conștiință, precum nici dezertorului nici când nu îi se iartă: desertarea”.

— Astfel s'a gândit, a trăit, a dispus și a semnat testamentul său, „in Regio Coronali Oppido Sighet, die 4 Ianuarii anno Domini 1798 Georgius Köszeghy catholicae Ecclesiae M. Canonicus Honorarius”, cu mîna proprie.

fiecare spunem câte un „Tatăl nostru” după cuminecare și încă pe nemîncate putem cere două lucruri și le vom obține.

Cum am aflat aceasta abia am așteptat să mergem acolo. Nu era departe de Biserică. Un urcuș mai pronunțat ne-a anunțat începutul căii. La prima colitură am rămas uimită de splendoarea peisajului Biblic ce am avut în fața mea. Fiind prima zi de pelerinaj a fost o lume enormă pe această cale, pe drumul celei mai oribile tragedii a suferinții omenești. Sunt cele 12 Patimi ale lui Isus. Fiecare scenă dureroasă este lucrată în bronz de mărime naturală și așezată din loc în loc cam la aceeași distanță printre arbori lângă cărarea care este exact așa cum a fost cea de pe Golgotha nu lipsesc nici bolovani ca să fie cât mai greu de urcat. În adevăr pare că era aievea, pare că-L vedeam pe însuși Isus atât de perfect este cioplită silueta Lui divină. Chiar și din punct de vedere artistic este o încântare, o capo d'opera. Nu pot să spun ce am

simțit, dar sufletul meu la această cerească priveliște a avut momente de înfiorare de mare înălțare. Clipe pe cari le-am mai trăit odată în anul 1926 când am vizitat Torino Biserică unde se află Haina în care a fost răstignit Isus — (Haina fără cusături). Mă gândeam că dacă noi am fi avut norocul să trăim în timpul când Isus a umblat predicînd pe drumurile Galileii, și nespusa bucurie de-a-ne număra printre auditori săi, dacă noi L'am fi văzut vindicînd un lepros, inviind un mort ne-am fi prosternat în fața Lui, am fi strigat admirația noastră, am fi atins vestmîntul său sfînt și am fi sărutat cu respect urmele pașilor Săi.

Astăzi este alt fel. Isus s'a retras de pe drumurile pămîntene, iar viziunea Sa pentru noi mulți a dispărut. Ochii multor dintre noi sunt închiși la lumina ce emană ființa lui divină noi nu trăim decât o suvenir.

Dar o suvenir radioasă care luminează studiul istoriei Sale cu povestirile faptelor Sale minunate pe cari noi le știm dela

Apostoli cari le-au cules de pe buzele Sale adorabile și pe cari ni-le transmit dogmele sfinte ale religiei noastre. Noi nu l'am acompaniat pe Isus în pelerinările Lui terestre dar putem să-L urmăm acuma pas cu pas prin credința noastră și prin faptele noastre bune.

Noi fiind puțin ne-am atașat unui grup francez, și am început și noi să urcăm. La prima stație sunt și cele 12 scări pe cari le-am urcat așa cum ni-sa spus dar fără să putem recita rugăciunea întreagă deoarece păzitori ordinii nu ne-au îngăduit să întărziem la fiecare treaptă așa de mult. Chiar pe mine m'a făcut atență să ne grăbim. La stațiunea II-a preotul francez ne-a ținut o cuvîntare foarte frumoasă era un om de mare distincție pelerini cu lacrimi în ochi îi sorbeau cuvintele. Înadevăr nici eu n'am ascultat încă o cuvîntare atât de emoționantă. Ne-am urcat tot mai sus și ne-am oprit la fiecare stațiune și de fiecare dată am avut norocul să ascultăm pe acest mare Preot care a știut

nuni au cerut, ca să se supună credinței lui Isus. Nu numai farizeii cer aceasta, căci mulți „semidocti” în cele sfinte sunt, cari mărluzie cer pentru toate și cari își fac un titlu de glorie din aceea, că de toate dubitează. Cei cari rîd de „credulitatea” bunilor creștini, numai prin minuni se pot rușina. Cei indiferenți, cei cari numai pentru aceea se vîd a fi creștini, fiindcă s'au născut creștini, — numai prin minuni se pot trezi din indiferentismul lor. Necredința acelora, cari numai aceea ce vîd cred, numai prin minuni se poate desarma. Aceștia toți sunt de partea farizeilor și fără minuni nu vreau să creadă.

Să le arătăm deci minuni. Fiul văduvei din Naim și fica mai marelui sinagogei, Iair, au înviat din morți. Lazar de patru zile mort s'a sculat și a trăit. Fica cananencei a scăpat de cel necurat. Orbul din naștere a văzut. Paralicul s'a vindecat. Zece leproși s'au curățit. Soacra lui Petru s'a mîntuit de friguri și alte multe. Sunt minuni suficiente atât pentru farizeii, cât și pentru ceia lalți, cari stau la îndoială. Știu și aceea, că oarecîndva a zis Isus farizeilor, că nu pot spera alta minune, decât semnul profetului Iona, care după trei zile viu a ieșit din chit. Aceasta minune a fost semnul morții și învierii lui Isus, minunea cea mai mare, care e suprema dovadă a adevărului, care face ca adevărul să devină vrednic de crezămînt în fa-

să predice cu atîta însuflețire și așa de frumos ca să nu-l mai uităm. Căci fiecare cuvînt al său a fost un monument de simțire și de adevăr.

Urcam calea aceasta dureros de frumoasă și când zăream silueta Sfîntă a lui Isus printre frunze mi-se părea aievea și î-mi venea în fiecă clipă să cad în genunchi. Ajunși în vârful muntelui am ajuns la cele trei cruci. — Simbolul mîntuirii — La răstignire, la culmea durerilor pe cari le-a îndurat Isus pentru a noastră mîntuire. Aici și oratorul nostru și-a atins culmea iar noi cu credința înflăcărată din toată inima am mulțumit lui Dumnezeu că ne-a ajutat să venim aici ca să trăim și noi clipe de așa mare sărbătoare și înălțare a sufletului. Calea aceasta sfîntă mi-sa imprimat atât de adînc în suflet că nimica nu o mai poate șterge de acolo.

La coborâre ne-am oprit încă de două ori, la Coborârea de pe Cruce a lui Isus și la Înarmorantare. Coborârea vine pe cealaltă parte a muntelui. Am mai zărit câteva cruci și

tuturor și care pe toți, cari nu cred, îi rușinează. Și totuș, câtă sămânță cade lângă drum, câtă pe piatră și câtă între spini!

Deși toate profețiile s'au împlinit. Deși toate tainele lui Isus s'au desăvârșit, idoli au căzut, împărații au devenit creștini și nimic nu e mai limpede decât adevărul, că credința, de Dumnezeu semănată, e ceva *supranaturală*.

Sunt o seamă de oameni, cari cred într-o singură persoană dumnezeiască; pentru așa ceva ajunge mintea naturală. Credința noastră însă ne învață, că unul este Dumnezeu, însă în trei persoane, că Isus Hristos, Dumnezeu Fiul s'a făcut om și chiar aici zace marea minune a credinței, că lumea întreagă a urmat lui Hristos și crucea Lui. Că unele popoare păgâne au înșirat între dumnezeii lor pe aceia, pe cari mai înainte îi cinsteau ca pe împărații lor, nu e ceva neobișnuit. Dar a se închina unui om, care a fost răstignit pe cruce, așa ceva nu face mintea omenească. Lumea totuș a primit aceasta. Că Asia și Africa s'a înrolat în armata lui Mahomed, e slăbiciune omenească; dar că lumea s'a adunat sub crucea unui om mort; aceasta nici de cum nu se poate atribui judecății omenești, și totuș s'a făcut.

Nu e de mirat, că la văzul și auzul minunilor săvârșite de Isus s'a adunat mulțime mare în jurul Lui, dar e o minune, că după moartea Lui rușinoasă mulțimea îl mărturisește și mai bine suferă, decât să-L denege. E greu a se lepăda de un

obicei vechi și a se deda cu unul nou. E și mai greu a uita o datină veche și plăcută și a se supune alteia, care e în contradicție cu toate înclinările omului. Înainte de venirea Mântuitorului lumea nu știa nimic despre iertare, umilință, iubirea de aproapele. Din contră: lumea era robită în cea mai mare măsură păcatelor urei, mândriei și răsbunării. Și totuș Isus a predicat blândețea, iubirea, cumpătul, umilința. Oare dacă credința în Isus nu ar fi ceva peste puterile omului, cum i-ar fi dat lumea crezământ, de vreme ce El, o lume veche, de multe mii de ani a răsturnat, clădind pe ruinele ei o alta lume, cu alta morală, cu alte obiceiuri.

Oamenii cei mai simpli au predicat noua lege oamenilor cei mai învățați. Socrate a fost considerat în patria sa ca om excepțional și totuș, când a vorbit împotriva dumnezeilor patriei sale, a trebuit să moară. Platon a fost socotit ca o minune a înțelepciunii. El a plănuit un stat model, menit ca să ferească pe toți cetățenii lui, totuș nu s'a găsit nici un oraș sau țară, care și-ar fi potrivit modul său de guvernare așa cum Platon a plănuit.

Văd însă, că Petru, un ne-învățat, un străin, un jidov intră în Roma. Nu are nimic, decât slaba sa putere oratorică, potrivită stării lui de pescar; și acest evreu face, ca idoli seculari să cadă, schimbă inimile romanilor mândri. Puterea lui Petru a făcut aceste toate? Nici decum. Înțelepciunea lui Dumnezeu le-a făcut aceste toate.

statui de-a Preacuratei. Apoi am ajuns și am trecut prin fața grădinii Episcopului de Lourdes. O grădină splendidă cu alei de Hortenzii este singura floare care cu multă discreție împodobește grădina. Mai jos de Palatul Episcopal sunt birourile apoi am ajuns din nou în partea de sus a Bisericii de unde am plecat.

După masă am luat parte la procesiune care a avut loc în fața Bisericii și a Grotei. Am văzut scene nespuse de impresionante. Sutele de bolnavi în cărucioare au fost așezați de către cercetași în două rânduri de-a dreapta și de-a stânga la intrarea în Biserică unde au așteptat cu înfrigurare binecuvântarea cerească. Cortegiul a fost format din zeci de mii de oameni cari au venit din toate părțile lumii. Femeile au avut vâl alb lung și au dat procesiunii un aspect deosebit. Mai la urmă au luat loc Episcopii cari sau oprit la fiecare bolnav dându-le binecuvântarea așteptată de-atâta vreme și cu atâta speranță și sete.

A fost însă fără pereche pe lume procesiunea de seară. Megafoane erau instalate prin pădure. Noi toți cu lumânările aprinse am cântat Ave Maria cu atâta însuflețire că au răsunat toți Pyreneii de ecoul imnului divin. Era întuneric, numai flacăra lumânărilor aprinse în mână și în sufletul nostru au luminat fețele atâtor credincioși veniți din cele mai mari depărtări ca să preamărească pe Dumnezeu.

Biserica din ce în ce și-a aprins tot mai multe lumini până când a strălucit ca un soare luminată de mii de becuri în întunericul munților. A fost o vedere ireal de frumoasă. În întuneric peste tot, numai ici-colo pe cele mai înalte culmi strălucea câte o cruce la foarte mari depărtări, jos Biserica feeric luminată și înconjurată de credincioșii cari îl chemau pe Dumnezeu, îi cereau milă și ajutor. Freamătul acesta a mărit și mai mult misterul, măreția tabloului.

În locul acesta minunat a venit sfânta Fecioară, mama noastră a tuturor să ne ușureze suferințele. A mângâiat pe acei a căror inimă a fost lipsită de speranță și credință, a vindecat bolnavi disperăți, dovadă sunt miile de „Ex voto”-uri pe cari le vezi zidite în pereții Bisericii. Nicăieri pe lume nu se vindecă

Din viețile sfinților

Sf. Longin sutașul

Longin a fost căpitan păgân în armata romană. El a comandat grupa de soldați cari au jintuit pe cruce pe Hristos. După ce Isus fu răstignit, când văzu că soarele se întunecă și pământul se cutremură, Longin zise: „Cu adevărat omul acesta fiul lui Dumnezeu a fost”. Longin a mai fost și păzitor la mormântul Domnului unde văzând faptele întâmplare acolo după ce a învățat cele ale credinței dela apostoli, s'a botezat și a ieșit din armată. Jidovii l-au părît la Pilat și i-au adus și alte învinuiri în legătură cu o răscoală. Pilat l-a osândit la moarte, a trimis o ceată de soldați ca să taie și să aducă capul lui Longin. Ajuns la comuna unde locuia Longin, ostașii întâlniră pe un țaran și-l întrebă: „Știi în care casă locuiește Longin?” Țaranul care tocmai dânsul era Longin s'a dus cu ei acasă i-a ospătat bine și i-a întrebat că ce vreau cu Longin. Ei spuseră. Atunci Longin le zise: „Nu vă ostăniți să-l căutați căci peste 3 zile îl voi aduce eu înaintea voastră. Până atunci fiți oaspeții mei. În timpul acelor 3 zile s'a pregătit cu mărturisire și rugăciuni

și totuș, câți contrazic acestei credințe! Câți sunt margine de drum, câți piatră și câți sunt spini! Câți lasă ca diavolul să răpească credința lor. Câți cad jertfa ispitelor și câți prețuiesc mai mult bogățiile și plăcerile

pentru moarte, apoi s'a îmbrăcat în haină de sărbătoare și zise soldaților: „Eu sunt Longin faceți ce vi s'a poruncit”. Soldații au incremenit de mirare. Cum să ucidă ei pe acela care așa de bine i-a ospătat 3 zile. Longin însă a ingenunchiat la picioarele lor și zise: „O ce fericire este a merge la acela care din iubire pentru noi a murit pe cruce și a înviat cu mărire”. Soldații împliniră porunca primită. Îi tăiară capul iar sufletul lui Longin a intrat în lăcașurile fericirii veșnice pentru că atunci când mulțimea gloatelor hulea, el a mărturisit că cel răstignit pe cruce este Fiul lui Dumnezeu.

Pilat a dat capul lui Longin jidovilor cari în semn de batjocură l-au îngropat noaptea într-o novilă de gunoi. Dumnezeu însă îl preamărește. O femeie oarbă a văzut în vis pe sf. Longin, care ia spus unde este îngropat capul său. Ea sa dus l-a desgropat și atingându-se cu ochii de el s'a vindecat și-a căpătat vederea.

Lui Longin i-a fost mai scumpă credința decât viața. Viața i se ia dar credința n'o părăsește. Pe când trupul se așează în pământ iar capul în gunoi, sufletul i se așează între îngeri ca să se bucure în veci, că a mărturisit cu țarie pe Hristos.

P. Iosif Miclea O.S.B.M

lumii, decât sfânta sămânță dumnezeiască, care este credința.

Sămănătorul cel mare mereu samănă! Să ne îndreptăm sufletele și inimile, ca ele să fie pământ bun, ca roadă insușită să aducă.

boli ce pot fi vindecate la Lourdes, a-și putea cita și eu nenumărate cazuri.

Nu pot avea nici o valoare atacurile repetate de către un mic cetaclu de indivizi, de fabricanți de cărți, de „savanti incomplecși”, cum le spune Doctorul Vallet. Puțini savanti știu că Știința și Credința sunt două surori cari au aceeași sursă în Dumnezeu — trebuie să se ajute căci nu se pot distruge. Știința care se ridică contra principiului credinței nu este adevărata știință, ele amândouă au nevoie de adevăr. Nimeni nu-și mai aduce aminte de cuvintele lui Roger Bacon. „La religion est l'arome que empeche la science de se carrompre”. Nu pot avea nici o valoare atacurile lui Comt. Zala, Louise Michel și al celorlalți. Căci minunea dela Lourdes este atacul brusa, franc și victorios al spiritualismului contra materialismului absurd și grosolan. Ea întărește vorba preotului și credința creștinului contra necredinței. Este aserțiunea adevărului contra minciunii, al frumosului contra urâtului, al bine-lui contra răului — este într'un cuvânt ruina temeliei aceor școli cari i-se împotrivesc cu violență.

Ziua a treia a avut același

program frumos. Am stat mult de vorbă cu un preot bătrân care n'a vrut să creadă că sunt din România. Ne-am dus împreună cu el și am vizitat „Institutul de constatări medicale”, muzeul și apoi casa modestă în care a trăit sfânta Bernadetta. Multe lucruri interesante am văzut și aici, dar a trecut timpul și trebuie să termin.

În primăvară se face un pelerinaj național Român în frunte cu un Episcop și cu foarte mari favoruri. Eu vă îndemn din toată inima mea să vă duceți și Dvoastre cât mai multe, căci toți cari au fost la Lourdes s'au întors ușurați, mângâiați și fericți.

Fiecare știm fără să fie nevoie a insista că adevărata fericire este grația de trei ori sfântă a celui care a spus, acum douăzeci de secole: *Eu sunt învie-rea și viața*.

Când nu mai știi nimic, când nu mai poți nimica, du-te la Grotă acolo este o mamă care vindecă orice boală. Aceasta este Maria, buna Vergură pe care niciodată nu o rogi în zadar.